

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta, per dos cèntims.

LA SANCH.

I.

¡Fora barret! Demá es sa gran diada. Demá es sa gran festa. Demá es qui creuen en tot y es qui no creuen en res; es qui dugueren barretina de llana vermeya y es qui duyen barretina de seda negra; es mariné de clotell amb daus y es pajés de mans *acalapotades*; sa señora y sa criada; es *mosson* y es titulat, s' homo de conexement y es retgidó, tots van á ajonoyarse, devant s' antiga figura que reb adoració á l' iglesia de l' Hospital.

No sé si es per sa situació providencial de sa capella de LA SANCH, enclavada entre sa Loquería, l' Hospital y la Misericordia, que vénen á essé tres hospitals, es de s' enteniment, es des còs y es de sa bossa; que pareix, y mes en tal dia de bon demati, que hi reina sa verdadera igualdat social. Es toldo llistat ombrejant es pati, s' aroma de sa murta escampada, es renou d' entompeus, es moviment des ventays, que vists sense mirarlos, parexen un esbart de papayones pintades, sa fresqueta des matí, es saludos cariñosos des *cigüeños*, que trèuen es *traque* de llista y es *panamá* nous, á ses allòtes que també trèuen es vestit nou d' escambray amb escotadura cuadrada; tot axó fá que en aquell pati posat entre el bé y el mal, entre es qui patexen y es qui esperan, com un terré neutral entre Deu y el *mon*, s' hi pasetx un poch ufanosa sa *carn* y no deix de ferhi qualque passada el *dimoni*.

A dins l' iglesia es altra cosa. Es llums á forfolons devant sa figura adornada amb sa túnica milló entre ses millós; es *miracles* espolsats, la gent atropellantse per pujá á *adorá*, es remugament de tantes veus sortides, unes des cò, altres de sa boca, totes des llabis, fa que un se senti conmogut devánt tanta fé per creure, tanta esperansa per resá y tanta caritat per pagá la festa. Tot lo que se puga di per espressá s' universalitat mallorquina de sa devoció á LA SANCH, es poch. Demunt ses voreres

d' aquella pica d' aygo beneyta s' hi posan com á palomes que van á beure d' estiu á un cocó, mans blancas just la neu; mans enclitanades amb nuus, que parexen de *bambú*; mans amb ses ungles gastades demunt es máneg d' una eyna; mans que per no perdre es costum, dexan cinch regates á n' es mármol; y mans que si no fan s' aygo sanguinosa, es perque no la tocan, tanta sanch duen entre carn y unglá, aplegada graponetjant dins ses entrañes des germá prohisme!

A n' aquesta terra, sa gent mes descreguda creu en LA SANCH. Es qui dexan sa cuyera á n' es colegi d' es carré de Sant Miquel, ó fan estudis per anarse á graduá á Ceuta, se cuydan molt bé de ferli part de ses seues economies; es mariners honrats qu' arriban de viatge amb sos cabeylluents, amb sa saladina des darré cop de mar, si no hi van en *pelegrí* descalsos y carregats de cadenes, s' hi presentan amb sa dona y es *gavínons* á darli gracies per s' arribada; y de ses sacerdotisses de Venus no n' poren dí qu' encengan un llum á Deu y s' altre á n' el dimoni, perque á ca-seua tenen un llantó devant s' estampa, y á sa capella posan un ciri devant sa figura de LA SANCH.

LA SANCH aquí heu abruga tot, y per axó aquells infants que no son de nígú perque poren essé de tothom, se diuen que son de LA SANCH. LA SANCH, després de tot, té bones spatles.

*

*

Dins poch temps hem vist caure institucions que parexian eternes, homos que parexian segús, dinasties qu' estavan arrelades. Unes idees han aufegat altres idees, uns principis han desacreditat altres principis; tot se muda, se crivella ó s' esbravayex, però LA SANCH sempre es LA SANCH. Jo conech homo que se diu *llibre pensador*, que vol que l' enterrin á s' hortet d' es cementeri, pero amb una estampa de LA SANCH á dins es baul. He sentit negá á Deu, insultá ets Sants, calumniá á persones respetables, devant un homo que deya qu' axó *no li alsava es ventrey*; pero á n' es mateix l' he vist *ompli sa*

cara de dits á un curro forasté que posá sa llengo demunt LA SANCH. He sentit una definició tan original per esplicá aquesta devoció, que no puch passá sense dirla. La *Poríssima*, deya aquest, (qu' era un sabateró passat per aygordent) es la Sanch des *Señorio*; *El Corpus*, es la Sanch de sa *gent de ploma y arpa*; y LA SANCH es la Sanch de *tothom*.

II.

Havia fet propòsit de no remoure ossos morts. Volia aclucá ets uys devant ses ombres respectables que en anomená LA SANCH se presentan devant la vista; pero no pot essé; no puch dexá de rendirlos amb ma pobre ploma el grat homenatge de sa meua admiració y de sa meua enveja.

¿Qué s' han fet, ahont son, qui sustitueix aquells homos de ca-seua, menestrals honrats que formavan sa disolta prohomonía de LA SANCH? Jo no conech s' historia d' es seus servicis; no m' importa conexe ses interioritats d' una asociació á sa qu' amb el temps confiava pertaíne, pero sé que sa processó d' es dijous Sant ha perdut tot lo que tenia de *edificant*, densá qu' ells hey faltan, encara que hi vajan es *bomberos*, que casi tots son *manobres*.

Recordaulos; serios, ben plantats, rebassuts ó estirats de cames, tots tayats amb un patró, lo que prova que ja venian á n' el món predestinats á tan alt *destino*, ab sa satisfacció des seu cárrech pintada á sa cara; amb patilles retayades, amb sa part baxa de sa fisonomia y es clotell mes sá qu' un grá d' ay, afeytats de fresch, amb gotes de suor suplint sa granadura des pels, barret de seda negra amb so borlí tirat en darrera, panxeta al ayre, panxeta verje continguda amb sa percinta de plata, neta com sa conciencia des qui la duyan; amb ses cinch llagues repolsades demunt s' escut de *la casa* servint de blindatge á n' aquells llombrigols qu' honravan sa tant desitjada *vesta*, que parexia mes negre baix d' aquells colls enmidonats y blancs com la tefa de la neu.

Tota Mallorca sap lo gelosos qu' eran

per sa seua germandat, y lo que costava arribá á ocupá un lloch buydat per la mort. No som fort amb etimologies, pero sé cert qu' es nom de *vestas* amb qu' es poble los conexia, venia dret en candela de ses sacerdotisses de *Vesta*, de ses *Vestals*, sacerdotisses romanes, que se cuydavan d'afegí estellicons á sa flama que cremava nit y dia demunt s'altá de sa *Diosa*. Y segurament deuen aquest nom á n'es rigor per ses faltes possibles; y si aquelles verges feyan morir *emparedades* á ses que descuidavan ses seues obligacions, ells, segons deya sa veu pública, haurian fet morir *envi-driat* á n'es qui no hagués estat homo per complí amb ses dolces costums y ardents adoracions á ne que s'entregavan aquells benemèrits devots, que dexavan ses feynes moguts p' el desitx de cultivá sa viña del Señor, inflamats amb lo pur amor de l'esperit deví.

Els... pero no acabaria may si hagués de parlar de totes ses seues qualitats y fer mèrit de tots es qu' els adoravan. Parlant d'ells he dexat de parlar de LA SANCH, encare que ben mirat tot vé á esser hú, perque entre LA SANCH y ells no hey havia pa partit. LA SANCH era per ells una especie de germá majó fet de lleñam, que encara que enclavat á dins es seu ninxo, los tenia á son servici y per sa seua honra y gloria trabayavan com á negres. Ells feyan sa cera y demás substancies destinades á cremá, bé fos á dins sa santa capella, be fos á dins ses devotes entrañes que amb tant d'ardor la cuydavan. He dit que no acabaria may, y seria vé. Tirem sa capa demunt es qu' han caygut.

III.

Es tant y tant lo que hey ha que di sobre ses formes que entre se generalitat pren sa devoció á LA SANCH, que no es posible parlarne. A dins moltes families, LA SANCH es es pèrn de sa moralitat y de ses bones costums á sa seua manera. Com una petita mostra, entre mil qu' en poria presentá, acabaré aquest article recordant paraula per paraula una conversa que l'any passat vatx sentí, tenguda entre un municipal retirat y un mariné amb pelatje de vey marí.

Son las set des matí de sa diada de la Sanch: s'ex-municipal dona sa má á n'es majoret, nin de set anys, xato, ben enmidonat y manejan una vergueta amb pom com á de plata. Es mariné pren aygo beneyta, ne dona á n'es companeros, después d'esquitá tothom de quatre passes voltant, y surten de l'iglesia.

MARINÉ.—¿Qu' hey ha, Toni? ¿Axó que ja 's teu?

EX-MUNICIPAL.—Nat á ca-meua, cosi'n Tèm, (á s'atlot) digues criat vostro.

M.—Xel aná: ¿no veus que s'atlot no está llatí?

EX.—¿Ca *hombre!* es que no dú mes idea que s'estampa qu' he promés que

li compraria á sa taula. Avuy hem esclatat sa lledriola y vuy complí sa paraula. Ell ja ho sab: mentres me crega, no li faltará res. Ara ja té missa, mes tart vendrá á la festa y en haver dinat tornarem.

M.—Axó es encaminá bé s'atlot.

EX.—Ja 's de rahó!! Ja fa dos anys qu' es caparutxa, vatx gastá set pessetes amb una llenterna de martiris, y sa mare, ella, li dexa es mocadó de nipsis que 's cuñat li enviá de Filipinas, y li dona una pesseta en pesa, sense contá sa cera, per comprá confits perque s'atlot puga quedá bé.

M.—Axó es encaminá s'atlot conforme.

(Compran s'estampa, y prenen cap á sa costa).

EX.—Y mira que'n el dia d'avuy puja un jovent!! no hey ha cristiandat, ni religió, ni res nat del mon; tot son cassinos, societats, *quedemis* y altres herbes. Si aquest pren aquest rumbo, li rompré una espatla.

M.—Y bé que farás; m'agrades perque encaminas be s'atlot.

EX.—Cada diumenje y festa m'agrada doná es recreo á n'es còs. Si hey ha toros, toros; si hey ha tancats, tancats; si hey ha reñidero, reñidero; si hey ha títeres, títeres; si no hey ha res d'axó, cap á ses Enramades á fé quatre *tútis* y beure mitx aumut; pero es remato, s'atlot ja ho sap: cap á LA SANCH.

M.—M'agrades. Axó es es tocá natural, y encaminas be s'atlot; y mira que sa capella está á punt de pastora mia, dona las dotze y pareix una copeta d'or.

EX.—Com de *facto* no hi manca res, y mira que n'hi va de *gernació!*

M.—*Hombre*, axó es de cada any ¡una que en no essé ó moro, ó heretje, ó *lluterá* ¿quí es que no va á LA SANCH tal dia com 'vuy?

EX.—*Sa meua* ja se deu cremá, y axó sí, lo qu' es ella porá esse tan *repropi* com vulgas, pero cada dilluns hora baxa heu dexa tot per aná á LA SANCH amb aquest. Cada vegada li mostra sa robeta penjada per *miracle*; perque, com aquest treya es barram, el tenguerem ara badaya ara no badaya...

M.—Jo també hey estich mapat á un *miracle* á l'oli, que está á l'esquerra com pujam, vatx caure á la mar, y si no 's per LA SANCH, es taurons haurian sopat de *quèrn* catalinera. Jo pens que com mes vá, mes devoció té; ni republicans, ni federals, ni *crups*, ni heretjes, ni protestants, ni ningú l'han poguda descreditá.

EX.—Ja 's de rahó! mira cuants d'anys hey ha hagut *vestas!*...

M.—Jo t'ho dich, ni rey, ni general, ni *birbe* es capás á descreditarla.

EX.—¿Lo mes hò de fé del mon...

M. (*badant es vuy*)—¿Rebenta, *hombre!*

EX.—Que la dugan á la Sala!...

No vatx sentí res mes, perque s'en entraren á sa taverna de ca'n Moreno.

PAU DE LA PAU.

¡ALA QUI HI POSA!

Jo no més pòs á una rifa,
Entre tantes con n'hi há;
Sa de *La Misericordia*
Que la puch veure rifá.

Bé es vé qu' he tengut per ella
Es butxacó sempre ubèrt,
Y may he arribat á treure
Ni es *cent duros* ni un *ubèrt*.

Pero jò ¡fort y no 't mogues!
Cerch es venturós billet
Comprantlò cada vegada
A n' aquell bon homonet
Que per carrés y per places
Va cridant coxèu, coxèu:

¡*Ala qui hi posa,*
Que demá se trèu!

¡Que de coxos se passetjan
Oferint la bona sòrt!
Y si bé ningú l'alcansa,
Mal de molts es bon conhòrt.

Tothom futx de fam y feyna
Somiant un capital:
Y alimenta sa quimera
Fins es dia de Nadal.

Tot se rifa vuy en dia:
¿Qui 'n vol un? ¿Qui vol billet?
De gitanos y d' *alagues*
Que s'encantan n'hi ha esplet.

¡Per dos céntims *L' Ignorancia!*
Cavallés: es gat diu mèu.
¡*Ala qui hi posa*
Que demá se trèu!

Quant les vetx tan enllestides
Com si anassin á n'es ball,
Que me fan sa torniola
Born amunt y Born avall;

Que com unes setrieres
Va sa mare sempre en mitx,
Una fia á cada banda,
Fent reclam des seu trapitx;

Y siant y fent orsades,
Y mirant de coua d'uy,
Sembla que *sa sogra* diga:
Aquest vuy, aquest no vuy.

Polls, ¡alerta á sa milana
Que du visch á s'entompèu!
¡*Ala qui hi posa*
Que demá se trèu!

—Un empleo es lo que 'm manca,
Señó batle, pens en mí;
Jo som vago, y per mes señes
No sé escriure ni llegí.

—Señó batle 'm preferesca,
Jo seré molt bon atlot;
Vosté sab que ha quatre mesos
Des seu fiy som es didot.

—Señó batle, jo en quesvuya
Sempre he estat un criat seu;
Ó per punxa ó per sereno
Me col-loch, per mor de Deu.—

Y ¡Callau! contesta es batle,
Que ningú á mi me sostrèu.....
¡Ala qui hi posa
Que demà se trèu!

¿La véreu desconsolada
Quant se mori es seu señó?
Ara ja li ha fuyt sa pena
Y ja surt á n' es balcó.
Ja s' en vá tota composta;
Axo sí, no vá á n' es Born
Ni á la Rambla. Lo qu' es ella
Per costum sopa dejorn,
Y amb la fresca á sa murada
S' en hi vá com ha sopat.
¡Ves que tal! ¡Com la se miran
Es señós de mitja edat!.....
La pobreta á n' aquella hora
A lo manco se distrèu.
¡Ala qui hi posa
Que demà se trèu!

¿Veys aquell armat de lentes
Fátuo y tot embalsamat?
Ni ofici ni benefici
Es seus pares li han dexat.
Tot lo dia mostra ets ayres
Fent de curro y de señó,
Esperant fé sa conquista
¿D' una al-lota? ¡D' un serró!
Ell debades fá la ronsa
Per passetjos y salons:
Ses al-lotes ja 'l conexen
Y ¡allá van carabassons!
Cridauli que anit passada
S' en ha duyt es qui fa deù.
¡Ala qui hi posa
Que demà se trèu!

Si li feys una consulta
Sempre vos darà rahó;
Ell s' enten de plets y deutes
Y sab fé de corredó.
Qualsevol tango manetja,
Sempre s' ho fa veni bé;
Pero ¿sabeu com engrexa?
Quant es perito tercé.
Llavó polsa es dos contraris
Y fa es conte tot seguit;
Qui unta mes ses corrioles
Sol essé es mes preferit.....
Ja no 'n susa de pillada
D' ensá que mori en Moreu.
¡Ala qui hi posa
Que demà se trèu!

Ja hu veys si n' hi ha de joyes
Y d' alagues per rifa:
Es missé rifa sa maña,
Y sa ploma un escrivá.
S' honra y sa vergoña rifa
Un casat que vá perdut;
Rifan bona fé es marxandos
Y es barbés rifan salut.
Tot se rifa 'vuy en dia,
Y qui trèu venturós es.
¡Per dos cèntims L' Ignorancia,
Que hu diu tot y no sab res!
Qui no té billet que hu diga;
N' hi darem pes mateix prèu.
¡Ala qui hi posa
Que demà se trèu!

F. y O.

XEREMIADES.

Axò era y no era, una pagesa amb un gran covó de verdura demunt es cap, y un pobre carreté, pegant singlades á n' es mul que per forsa vol ensumá en terra, just devant s' *Infielato* d' una porta de Ciutat.

—¡Arrii! mal... (*lo acostumat;*) si ell tu en tenguessis tantes ganes com jo d' aturarte devant aquest xibiu. ¡Que cada pich que pas s' en hajin de dú estella!

—¿Germá, que vos han *poñit*?
—¡Y ben rede-puñit! ell sempre es lo mateix: com s' han cansat prou de buriñá amb quatre ó cinch punxentos, llavó los cau una rebassa en terra y..... jo que m' he de fé dolent? y son capassos de volé que buyt sa carretada!

—Fiet, que no hu sabeu? sa *madroña*, ahí, me demaná un grell, y jo tenia ganes de donarli una seba. Carbó, verdura y lleña y qualque ratx de ví; axò no hu fan per mal; ells heu demanan.....

—¡Ja estam, que no es robá! pero un homo, si 'ls ho dona,..... creysme que casi es per la forsa. ¡Arrii!

* *

—Juan-Ayna, y ¿ahont vás?
—Fieta; hem posat taverna.
—¿Si?
—Fia meua, á s' Hostalet; es meu, ja sabs que sempre es estat d' axò, y are, fa dos anys, va prende un trast, y á poch á poch hem fet ses cases; *avinahi*, pareix una ciutat; ¡sabs que s' hi ha mudat de gent! Y com tenim sa *preporció* des camí des *carril*; fieta, son dues passes. Bé es vé qu' hey han posat una barrera, pero ets homos botan, y noltros amb sos infants, esperam ses hores que es tren passa, com estan ubèrtes.
—Y, que teniu despatx?
—Fieta, á n' es principi, com eram tots sols... emperó ara tothom n' ha posada y, la veritat: treu poch. Adios, que sent siulá es carril, y no fos cosa que tancassin abans d' arribarhi.

—Adios, Juan-Ayna, ja vendré á veuret.

—Vina per mitx des carril y no t' perdás.

—No tengas ansia.

L' IGNORÀNCIA té una noticia redactada que diu:

«Es tren n.º tants, dia tants, vá passá per demunt una dona que se dirigia á s' Hostalet.»

Deu vulga que no l' hajam d' estampá aviat.

* *

Es bergantells que repartexen L' Ignorancia no tenen conexement, y no reparan á qui envèsten.

Feyen rotlet dins es Born un grapat de *padastres de la Patria*, acreditats, y á lo milló de sa seva conversa, que devia ser molt repelencia, un crit de ¡L' Ignoranci! y sa mostra d' uns quants exemplars, los vá fé fer una arrufada de nás y una carussa, que parexia com si heu haguessen prés per falconada.

Lo pitjó vá essé qu' ab un instant se repeti sa funció tres ó quatre pichs.

Sa verba era ben innocent...

* *

Dotzenes de vegades hem sentit que-xarse es nostros potecaris, de que despatxan poch, de que hey ha *peste de salut*, y de que no poren pus amb tants de xarops, píndoles, pastilles y botelletes forasteres, que 'u curan tot.

Vaja, se conex que molts d' ells son *des nostros*, perque sino, ja haurian inventat una mala fi de medicaments y específichs que los haurian fet sa barba d' or.

Exempli gratia: Atesa sa gran aceptació que té sa *Benzina aromatisada* per llevá taques á sa roba, ¿perque no preparan una *Benzina psicológica*, per llevá taques á sa consciencia?

¿Qui los ha dit que hi perdessen destilant un' *aygo de matá grins*, destinada especialment á n' es cap de ses atletes joves?

¿Y un calmant de *viva-la-trampa* per fé espasá ets acubaments que sol ocasiona una *sindineritis* crónica?

¿Y un axarop *bi-digestiu*, per tots aquells homos de bé que tenen girat es ventrey de sentí parlá á la descosida, ó que no poren pahí tants de buñols com se fan arreu, arreu avuy en dia?

¿Y unes cuyerades de cervell, per aquells fadrinets y jovensanes que ja han cumplit vint y un añ, y encara no han tret es quexal estremé?

¿Y una aygo de ferro á base de *bon criteri*, per aquells qui patexen de fluxedat de conviccions?

No allarguem sa rondaya.

Potecaris que vos quexau, no vos ofengueu si vos dich que no teniu rahó.

No sobran remeys: lo que sobran son malalties; malalties que les volen curá amb tractaments equivocats, vol dí, cercant empleos, frissant de cobrá bons sous, cercant viure esquena dreita, fent vida de burgués; ó lo qu' es tot igual, mediant s' aplicació de sangoneres.

¡Y axó no 's axó! ¿Tench rahó, potecaris?... si ó nó?

* *

Un d' es Diaris que se publican en aquesta capital, parlant s' altre dia d' es solemne triduo dedicat á n' el sacratíssim Cor de Jesus á s' iglesia de Sant Felip Neri, y referintse á n' es discursos pronunciats en tant religiosa funció, deya: *No cabe mayor grandeza en ideas y sublimes pensamientos; no cabe una palabra más elocuente y persuasiva; no*

es comun hallar esa diction de brillante colorido con que el espresivo orador da forma á sus conceptos y los engasta en el alma de sus atentos oyentes...

—¡Aboca!—¿Que será massa?

—Tu 'u dirás: jo no 'l pertoch;

Pero m' apareix qu' un poch.

Per hom, en Jordi va á plassa.

—Ses figures de mòro enguañ, son capasses d' aná barato.

—¿Y perquè heu vens á di, si se pot sebre?

—Perque un señó, molt sabi, forasté que vá passa á Ciutat s' estiu derré, les s' empessolava per dotzenes; y diuen que d' ivèrn solia atepirse de garroyes. Li agradava es dols.

—Digués qu' era un sabi de bon past.

Hem sentit á di qu' ets obrés de sa festa de la Beata han tengut enguañ una bona idea: pensan escriure á Mister Xirris, Werigut et C.^o; á veure si los volen vendre es trossos des cable telegráfic, suposat que deuen está ben enclitanats, y los aprofitarian per atxes des cavallés qu' acompanyan es carro triunfal.

Si fan barrina, encara no los haurá anat malament de tot á n' ets inglesos.

—¡No hey ha desgracia que no hey haja ventura!

—Dia 25 des mes corrent estrenan una fira á Manacor.

—¡No hu sé si hi aniré! Jo he sentit á di que posan fites per demunt es rails des carril.

—No tenguis pò de res; tantes vegades s' han passat p' es cap ferli fé uy, y no hu han conseguit.

—Tu tens rahó; ¡bé l' han apedregat ets ciutadans y es pagesos, tots, uns mes qu' ets altres!

—No farán res, mentres sia Deu es principal accionista.

PERE MATEU.

CORRESPONDENCIES.

Hem rebut de part de l' Exma. Diputació Provincial, un exemplar de sa Memòria sobre l' Hospital general de les Illes Balears; agraïm aquest obsequi.

S' autor de dit trabay, pareix mentida que sia mallorqui, pues son ben pòchs es qui passen sa vida replegant datos interessants y fentne part, per mèdi de sa premsa, á paysans y forasters.

Aquí que tot vá espay, espay, y que sols tenim temps per pèrderlo, escriure

una Memòria, suposa, al manco, enteniment y voluntat.

Y L' IGNORANCIA, no pot elogiá s' autor, perque faltaria á n' es seus principis. Si axò fos un llibretxo per s' estil d' *Es Batle des tres Caramulls*, mos desfariem amb alabanses.

Perdón, Señor Urrèch: ja que vosté té vena y tranch per fé sa llista des locos que hi ha dins l' Hospital, ¿no mos faria sa des locos que pasturan per defora?

Paguera y Santa Ponsa li jugam que no la fá.

Señós Redactós des nou setmanari:

Tot los sia enhorabona á voces Ignorancies, qu' han tengut eya y coratje per di la veritat en mallorquí pagés. Sa seua Revista desilustrada ha fet fanatismo en aquest poble, que recorda amb orgull havé estat es primé, despues de Palma, que doná es seu nom á un periódich; y axò que may ha pretengut essé una segona capital, en aquesta illa.

Deu los conservi es delit; y desde avuy, *mániguen y dispónguiguen* des seu corresponsal que s' ofereix a aprende de cò es seus articles freschs y saborosos com á figures bordissots en rompre s' auba.

PERE BUJARRÓ.

Buja 25 de Juny de 1879.

RESPOSTA.—L' IGNORANCIA no se paga de porros fuyes. Si agrada, bé; y si no agrada, milló. Corresponsals no n' hem mesté tampoch; perque mos sobra es cabal y es recapte per ompli ses planes. Y quedam entesos, fins altre orde. Deu vos conservi es tox, etc., etc.

P' es correu interiò de dins Ciutat mos ha arribat aquesta carta tapada:

Sr. Director de L' IGNORANCIA.

IGNORANTÍSSIM SEÑOR: Varias pollas de las que acostuman á passetjarse els horabaxes per demunt sa murada de mar, acudexen á sa vostra supina ignorancia dient: Que puis el vostro ignorant periódich s' ha ocupat en combatir un dels vicis que més ofenen als nostros oídos, desitjariam també que digués alguna cosa respecte á sa costum indecent que tenen un bon número de jovensans de anarsen á nadar ab sa claror des dia su debaix de dita murada de mar, y axò que bé porian bañarse en es baños que hi ha allá construïts, y axí no mos veuriam privadas de dirigir es nostros uys per aquell costat.

Si satisféis es nostro desitx, vos quedarán, ignorantíssim señor, sumament agraïdas

Varias pollas.

Avuy, 25 de Juny de 1879.

RESPOSTA.—MOLT SÁBIES É IGNOCENTÍSSIMES POLLES: Es principi de sa verdadera Sabiduria posehiu, pues sa vostra súplica mos demostra que temeü á Deu.

L' IGNORANCIA nostra té moltes parts ahon atendre, *quia stultorum infinitus est numerus*, perque ets indiots son innumerables, y casi tots fan nadá de porch.

Apesá d' axò, estam ben disposats á fé un parlament á n' es comandant de municipals, perque repás s' article 219 de ses Ordenances vigents (?) que diu traduit en mallorquí:

«Es dependents des municipi no permetrán que per *mera curiositat* s' aturin homos allá ahont nédin dones, ni dones allá ahont nédin homos.»

Escriure un articlot, heu creym temps perdut; perque ni es dependents des municipi, ni es *pollos* aludits per sa vostra empollada y variable Honestidat el llegerian.

Y per altra part, voces castes Ignocencis tampoch poden fé es ronsero per allá ahont nédan homos, ni per *mera curiositat*. Ses Ordenances cantan ben llampant. No quedá altre remey, mentres sia d' estiu, que volta sa murada per sa part de terra.

Y ja que parlam de costums y d' *enseñanses* indecents; fassin favor d' advertí á ses polles y á ses indiotes que se passetjan *tan espitallades*, que L' IGNORANCIA cassa arreu, y que no dexa rés per vert, y que despues de ses flòs, vendrán ses agostenques. No res mes.

La vostra molt ilustrada y vária *Polleria* pot fé propia y regonexe per seua en tot y per tot sa nostra supina Ignorancia.

Per encarrech de L. D.

MOSSEN LLUCH.

ADVERTENCIES.

1.^a Hem hagut de torná estampá 1000 exemplars més des núm. 1 des nostro periódich, que ja s' havia acabat, y encara en demanavan. Es qui no 'n trobáren á ses llibrerías, poden tornarhi, si 'l volen; qu' ara ja n' hi ha.

2.^a Es depòsit general des periódich es á ca D. Miquel Roca, («Biblioteca Popular,» en es Born, núm. 90,) y amb ell s' entendrán tots es revenedós.

3.^a Feym grans rebaxes á n' es qui vulgan encarregarse de vendre es nostro periódich per ses viles.

5 JUNIOL DE 1879.

Estampa den Pere J. Gelabert.